

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Oulíkové a soudců Jana Peroutky a Kryštofa Horna ve věci

žalobců:

a) prap. P. F.
bytem X.

b) A. F.
bytem X.

oba zastoupeni advokátem Mgr. Zdeňkem Honzíkem
sídlem Rooseveltova 49/16, Plzeň

proti

žalovanému:

generální ředitel Vězeňské služby České republiky
sídlem Soudní 1627/1a, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2025, č. j. VS-256742-8/ČJ-2024-80000P-51ODV,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobci se společnou žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), doručenou soudu dne 6. 6. 2025, domáhají zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl jejich společné odvolání a potvrdil rozhodnutí ředitele Věznice Vinařice (dále jen „ředitel věznice“) ze dne 10. 10. 2024, č. j. VS-171781-22/ČJ-2023-8005PR (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím ředitel věznice rozhodl o žádostech žalobců ze dne 1. 8. 2023 o proplacení přiměřené doby na jídlo a odpočinek podle § 60 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), vykazované ovšem služebním orgánem jako přestávky na jídlo a odpočinek podle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru, jako doby služby, a to za období ode dne 3. 8. 2020 do dne 3. 8. 2023 v případě žalobce a), resp. a ode dne 3. 8. 2020 do dne 30. 10. 2023 v případě žalobce b) [dále také jako „posuzované období“]. Ředitel věznice dospěl k závěru, že žalobci po jimi vymezené doby služebního poměru přestávky na jídlo a odpočinek ve službě řádně čerpali, tudíž jim nárok na proplacení hodin čerpaných jako přestávka ve službě na jídlo a odpočinek nevznikl.

II. Obsah žaloby a ostatních podání účastníků

2. Žalobci v **žalobě** namítli, že v průběhu řízení před ředitelem byla provedena celá řada důkazů, které s jistotou prokázaly, že § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru není dodržován a ani fakticky bez většího počtu příslušníků jej dodržovat nelze. Přesto byly žalobcům z pracovní doby odečítány přestávky na jídlo a odpočinek. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že nebylo prokázáno, za jaké dny výkonu služby nebyly přestávky na jídlo a odpočinek vyčerpány. Žalobci se domnívají, že k nečerpání přestávek docházelo při každé směně. Pro posouzení žádosti bylo podle žalobců zásadní určit, zda byla jejich služba přerušitelná, či nikoliv. V rozpisu dozorčích stanovišť není uvedeno, že by doba výkonu služby byla přerušena po dobu čerpání přestávky. Podle rozpisu dozorčích stanovišť navíc musela být služba na jednotlivých stanovištích, kam byli žalobci veleni, vykonávána nepřetržitě. Přerušování služby je tedy vyloučeno. Není rozhodné, jestli se jedná o stanoviště pevné, nebo pohyblivé. Jestliže správní orgány uvedly, že příslušník zařazený na pohyblivé dozorčí stanoviště měl možnost kdykoliv odejít a čerpat přestávky na jídlo a odpočinek, musely toto tvrzení doložit příslušným nařízením žalovaného nebo rozkazem. V interních předpisech je jednoznačně uvedeno, že dozorce po celou dobu služby nesmí stanoviště opustit, dokud nebude vystřídán či odvolán. V denních rozkazech nebyl uveden žádný příslušník, který by nebyl zařazen na dozorčí stanoviště a mohl tak střídát ostatní příslušníky k čerpání přestávky podle jejich uvážení a převzít odpovědnost za daný úsek služby. V případě, že by byla stanoviště střídána, byl by o tom zápis v knize převzetí a předání služby. Žádné takové zápisy v ní nebyly.
3. V napadeném rozhodnutí se též uvádí, že k zamítnutí došlo na základě zhodnocení všech provedených důkazů. Není zřejmé, z jakých důkazů žalovaný v napadeném rozhodnutí vyšel, pokud je v něm neuvedl. Žalobci vysvětlili, že mezi povinnosti dozorce spadá například předvádění vězňů k lékaři, předávání vězňů k eskortě mimo věznici, předávání vězňů jiným pracovníkům za účelem zaměstnání, organizování a kontrola vycházek nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

kontrola výdeje stravy. Dozorci také dohlíží na dodržování pořádku a čistoty na úseku, kde vykonávají službu a zajišťují dodržování vnitřního řádu pro odsouzené a obviněné. V každém případě každý dozorce odpovídá za početní stav vězňů na svém úseku služební činnosti a za minimalizování jakéhokoli nezákonného jednání odsouzených a obviněných, případně minimalizování mimořádných událostí – sebepoškození, napadání apod. Dozorce je povinen být i při opuštění dozorčího stanoviště ve spojení s příslušníky a s operačním střediskem pomocí radiostanice a v případě potřeby je povinen zasáhnout i na jiném úseku služebních činností. Žalobci během výslechů ve správním řízení vypověděli, že se sice mohli stravovat v jídelně nebo konzumovat vlastní donesenou stravu, avšak ani po dobu stravování neodkládali výstroj a jejich doba stravování neodpovídala době uvedené v § 60 zákona o služebním poměru. V případě vyhlášení jakékoliv mimořádné události byli žalobci povinni okamžitě se dostavit na určené místo. Při odchodu ke konzumaci stravy nebylo stanoviště předáváno žádnému dalšímu příslušníkovi a konzumace stravy nebyla uvedena v knize předání a převzetí služby. Odchod z oddílu byl toliko nahlašován inspektorovi dozorčí služby s tím, že v uvedenou dobu nebyl režim na oddíle po dobu nejnutnější konzumace stravy vykonáván a stejně tak po tuto dobu žalobci stále odpovídali za chod svěřeného úseku služby, ač fyzicky nebyli přítomni. Jednalo se tudíž o nejnutnější dobu pro konzumaci stravy podle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru, kterou byla věznice i bez vystřídání povinna poskytnout. Podle zákona o služebním poměru se taková doba započítává do výkonu služby. V případě, že by v takovou dobu došlo k mimořádné události, jakékoliv následky by nesli žalobci. Porušení dozorčí služby „je judikováno i v ustanovení § 390 trestního zákoníku“, dokonce v kvalifikované skutkové podstatě. Ze směrnic pro výkon služebních činností, rozpisu dozorčích stanovišť, knih předání a převzetí služby a výpovědí žalobců vyplynulo, že nebyli nikým střídáni. Nemohli proto trávit přestávku na jídlo a odpočinek podle vlastního uvážení nebo alespoň tak, „aby byla taková přestávka na jídlo a odpočinek nejen ve stanovené době, ale i ve stanoveném rozsahu realizována.“ Takovou přestávku nelze podle názoru žalobců odečítat z pracovní doby.

4. Žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na to, že na pohyblivých stanovištích nejsou dozorce povinni být celou dobu na stanovišti, což vyplývá z plnění jiných služebních úkolů, „kdy je dle žalovaného možnost vykonávání služby jiným příslušníkem.“ Takové (často používané) tvrzení žalovaného je pouhou spekulací a účelovým výmyslem, „neboť ani při nejlepší úmyslu se dosud nepodařilo nalézt jediné nařízení či rozkaz, který by takovou možnost umožňoval. Ze strany žalovaného se tak jedná jen o výmysl odůvodnit danou situaci s tím, že na takovou lež či výmysl slyší i NSS, který tak vytváří vlastní právní normy dle přání žalovaného, k čemuž nadán není.“ V napadeném rozhodnutí je uveden jen popis střídání a zastupování příslušníků čerpajících přestávku na jídlo a odpočinek. I takový popis je jen ničím nepodloženou spekulací a neodpovídá mu jednak tvrzení žalobců, jednak interní právní předpisy. Žalobci neměli možnost opustit objekt Věznice Vinařice, neboť by se tím dopustili trestného činu porušení dozorčí služby. Žalobci vykonávali službu v době uvedené v denním rozkaze v kompletním vystrojení a v případě dozorčí služby dokonce i s radiostanicí. Žalobci byli i po dobu přestávky veleni na dozorčím stanovišti a k jejich vystřídání docházelo až po ukončení doby služby. Všichni příslušníci vězeňské služby, kteří byli ve správním řízení vyslechnuti, takový způsob čerpání přestávek potvrdili. Situaci obdobnou strážní a dozorčí službě nelze aplikovat na všechny služební posty ve vězeňských zařízeních. Celá řada funkcí není vázána „tak kogentně na strážní či dozorčí stanoviště, ale v průběhu pracovní doby není potřeba soustavné činnosti tak, aby přestávku na jídlo a odpočinek

čerpát nemohl.“ Žalobci ale strážní a dozorčí stanoviště bez vystřídání opustit nemohli. Jedině vedoucí oddělení potvrdil, že strážní a dozorčí stanoviště byla střídána. Ten však vypovídal pouze účelově ve snaze zakrýt jím tolerované protiprávní jednání. Za „*neuvěřitelný lapsus*“ žalobci označili tvrzení žalovaného o tom, že příslušníci vězeňské služby čerpající přestávku nemají povinnost zapojit se do likvidace mimořádných událostí. Takové tvrzení je v rozporu se směrnicemi pro tísňové signály. Žalovaný také tvrdil, že každé stanoviště je regulováno směrnicemi pro výkon služby, ale ty musí příslušník vězeňské služby plnit jen v době, kdy vykonává službu na tomto stanovišti, což se v době čerpání přestávky na jídlo a odpočinek neděje. Žalobci znovu upozornili na to, že žalovaný pomíjí, jak a kým jsou na stanovišti střídáni, jestliže nemají povinnosti dodržovat směrnice pro výkon služby na stanovišti.

5. Podle **vyjádření žalovaného** bylo prokázáno, že žalobci měli dostatečně zajištěnou možnost čerpání přestávek na jídlo a odpočinek. Podle shromážděných důkazů přestávky prokazatelně čerpali. Řízení o žádosti je spjaté s dispoziční zásadou. Žalobci neuváděli žádné konkrétní skutečnosti, které by jim měly bránit v čerpání přestávek na jídlo a odpočinek, a netvrdili žádný konkrétní den, kdy jim pro blíže nespecifikovanou příčinu nebylo umožněno přestávku čerpát. Podle žalovaného z prvostupňového i napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, z jakých důkazů správní orgány vycházely, přičemž postupovaly v souladu s § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popsal dozorčí službu ve Věznici Vinařice. Dozorčí stanoviště ve Věznici Vinařice jsou pevná, nebo pohyblivá. Již z názvu druhu stanoviště vyplývá, že příslušník vězeňské služby vykonávající službu na pohyblivém stanovišti nemusel být po celou dobu služby přítomen pouze na stanovišti (v určené místnosti, patře nebo jeho části), ale mohl se pohybovat po objektu i mimo něj, a to v závislosti na plnění probíhajících úkolů a povinností. Úkolem dozorců na pohyblivých stanovištích nebyl výkon permanentního dozoru svěřených prostor, ale plnění různorodých úkolů, které v průběhu služby nastávají a jejichž plnění není navázáno na konkrétního příslušníka. Na pohyblivém stanovišti nemusel být dozorce střídán a v případě jeho nepřítomnosti vykonával službu na stanovišti další dozorce se stejnými pravomocemi a povinnostmi. Faktické čerpání přestávek na jídlo a odpočinek koordinoval v rámci své náplně práce inspektor dozorčí služby tak, aby bylo zajištěno řádné plnění služebních povinností. Příslušníkům na těchto stanovištích byl vždy sdělen časový limit 30 minut, popřípadě 15 minut, kdy si mohou přestávku vybrat, což bylo vždy plánováno tak, aby nedošlo ke kolizi se služebními povinnostmi. Případné neodkladné úkony zajistil jiný příslušník nebo na stanovišti v danou chvíli vůbec žádné služební úkoly nebyly. Na pevném stanovišti musel být neustále přítomen příslušník a zajišťovat stanovenou činnost. Pro případ čerpání přestávky na jídlo a odpočinek tak musel být střídán jiným příslušníkem.
6. Ve Věznici Vinařice bylo zajištěno střídání pevného dozorčího stanoviště určeným příslušníkem; konkrétní příslušník byl uveden v přílohách č. 1 denních rozkazů vedoucího oddělení výkonu trestu Věznice Vinařice (dále jen „denní rozkazy“). Všichni příslušníci (včetně žalobců) tuto přílohu podepisovali a potvrzovali, že přestávku na jídlo a odpočinek čerpali. Žalovaný poukázal na judikaturu NSS, podle které není čerpání přestávek na jídlo a odpočinek podmíněno tím, aby byl do služby velen příslušník na pozici tzv. „*střídače*“. Žalovaný také uvedl, že „*obsazenost*“ stanoviště znamená, že podle rozpisu dozorcích nebo strážních stanovišť ve spojení s denním rozkazem je na stanoviště velen příslušník, který v rámci výkonu služby (tj. mimo čerpání přestávky, kdy se služba přerušuje) na tomto

stanovišti plní své služební úkoly. Pokud jde o povinnost příslušníků k zásahu v případě mimořádných událostí, na příslušníky zařazené na oddělení výkonu vazby a trestu se vztahuje pouze obecná povinnost zakotvená v § 45 odst. 1 písm. i) zákona o služebním poměru. Podle tohoto ustanovení je příslušník povinen chovat se a jednat i v době mimo službu tak, aby svým jednáním neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru. Ve správním řízení bylo prokázáno, že frekvence případného narušení čerpání přestávky z důvodu vyhlášení tísňového signálu byla ve Věznici Vinařice mimořádně nízká a mimořádné události ve Věznici Vinařice byly nahodilými událostmi. Žalobci v době čerpání přestávky nemuseli setrávat v takovém stavu připravenosti, aby na případnou mimořádnou událost reagovali například do 3 minut. Žalovaný ani nesouhlasil s tím, že by žalobci nemohli dozorčí stanoviště opustit, pokud by nebyli odvolání nebo vystřídání, či že by jim hrozil za opuštění stanoviště trestněprávní postih. Čerpání přestávek na jídlo a odpočinek nebránilo ani to, že žalobci u sebe měli radiostanici a neodkládali svou výstroj. Žalovaný nepopřel, že by byli příslušníci vězeňské služby při trávení přestávek přiměřeně omezeni ve svých aktivitách. To však vyplývá z toho, že vykonávali službu v režimovém prostředí. Jejich omezení nejsou takového charakteru, aby vedla k závěru, že nemohou čerpat plnohodnotnou přestávku na jídlo a odpočinek.

III. Skutečnosti vyplývající ze správního spisu a rozhodnutí správních orgánů

7. Dne 1. 8. 2023 žalobci, coby příslušníci [resp. žalobce b) jako bývalý příslušník] Vězeňské služby České republiky vykonávající službu ve Věznici Vinařice, požádali ředitele věznice o proplacení hodin odpracovaných při přestávkách ve službě na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 zákona o služebním poměru, včetně zákonného úroku z prodlení, a to za období ode dne 3. 8. 2020 do dne 3. 8. 2023 v případě žalobce a), resp. ode dne 3. 8. 2020 do dne 30. 10. 2023 v případě žalobce b). Podle žalobců byla náročnost systému dozorčích a strážních stanovišť všeobecně známou problematikou, která neumožňovala příslušníkům strážních a dozorčích stanovišť čerpat přestávku na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 zákona o služebním poměru. Příslušník velený do služby na strážní nebo dozorčí stanoviště se sice mohl najít, ale nemohl opustit objekt Věznice Vinařice tak, aby fakticky tuto přestávku mohl kdykoliv čerpat a relaxovat podle své volby. K době podání žádosti také měla Věznice Vinařice problém s nedostatkem personálu na strážních a dozorčích stanovištích. Žalobci také měli povinnost zapojit se do likvidace mimořádných událostí a během konzumace stravy nebyli na stanovišti střídáni a plně odpovídali za svěřený úsek služby. Po dobu čerpání přestávky na jídlo a odpočinek se žalobci nacházeli ve střeženém objektu a neměli možnost jej opustit, neboť ve službě nebylo tolik příslušníků, kteří by mohli v případě mimořádné události na místa žalobců nastoupit. Žalobci tak nemohli čerpat přestávku podle vlastního uvážení a takovým způsobem, aby se nemuseli vůbec zajímat o to, co se děje na pracovišti. Zvláště markantní porušování zákona o státní službě bylo u příslušníků eskortní služby.
8. V průběhu řízení v prvním stupni nařídil ředitel věznice ústní jednání, při kterém vyslechnul žalobce, dva inspektory dozorčí služby (ppor. J. J. a ppor. T.) a vedoucího oddělení výkonu trestu (mjr. Bc. B.).
9. V **prvostupňovém rozhodnutí** ředitel věznice upozornil na to, že oba žalobci v posuzovaných obdobích pracovali ve Věznici Vinařice jako dozorci. Z tohoto důvodu neměl odkazy žalobců na (ne)možnost čerpání přestávek u příslušníků eskortní služby nebo vězeňské stráže v projednávané věci za přiléhavé. V podmínkách Věznice Vinařice nebyla

služba příslušníků službou, jejíž výkon nemohl být přerušen. Jedna z podmínek nepřerušitelnosti služby je stav neustálé ostražitosti. Žalobci neměli pokyn, aby u sebe i v době čerpání přestávky měli (zapnutou) radiostanici nebo aby v případě mimořádné události byli během čerpání přestávky dosažitelní a připraveni přestávku přerušit. Věznice Vinařice měla v posuzovaném období nastavena organizační opatření v praxi tak, aby se mimořádná situace zvládla i bez přítomnosti příslušníka, který v daný okamžik čerpal přestávku a z toho důvodu na pokyn z radiostanice nereagoval. I svědci při výslechu uvedli, že příslušníci nebyli v žádném případě perzekuováni či jinak kázeňsky trestáni za to, pokud se nedostavili na místo mimořádné události a účast příslušníka majícího přestávku na řešení mimořádné situace byla dobrovolná. Nelze dopředu zjistit, kdy k mimořádné události dojde. Zda se příslušník rozhodl svou službu nepřerušit, být stále připraven k zásahu a nečerpat přestávku, bylo důsledkem individuálního rozhodnutí jednotlivce, nikoliv nastavení systému. O tom, jestli bylo nutné na místo mimořádné události vyslat i toho příslušníka, který právě čerpal přestávku, rozhodoval vedoucí směny, který musel zohlednit požadavky služby (včetně obsazenosti). Takové otázky nemohli subjektivně posuzovat žalobci. V opačném případě by *ad absurdum* mohli příslušníci zcela neorganizovaně a nesystematicky vyhodnocovat jednotlivá hlášení o mimořádných událostech včetně personálního obsazení při jejich řešení, aniž by za to následně nesli odpovědnost. Rovněž ne každá mimořádná situace měla takový charakter, aby ji nutně museli řešit všichni příslušníci ve službě. Při argumentaci mimořádnými událostmi bylo namístě, aby žalobci poukázali na konkrétní data, kdy běželi během své přestávky neodkladně řešit mimořádnou událost, což neučinili.

10. Ředitel věznice zkontroloval evidenci mimořádných událostí ode dne 3. 8. 2020 do dne 3. 8. 2023. K tomu doplnil, že pouze tísňová hlášení „123“ mohla eventuálně narušit hladký průběh čerpání přestávek. Ostatní mimořádné situace nebyly takového charakteru, aby bylo potřeba zásahu všech příslušníků konajících službu včetně těch, kteří čerpali přestávku. Celkem 6 tísňových hlášení bylo evidováno za rok 2022 (z toho 1x cvičně), 13 tísňových hlášení za rok 2021 (z toho 1x cvičně a 3x omylem), 6 tísňových hlášení za rok 2022 (z toho 2x samovolná aktivace) a 22 tísňových hlášení za rok 2023 (z toho 1x samovolná aktivace). Mimořádné situace tedy byly skutečně nahodilé. V konkrétní dny, kdy byl ve Věznici Vinařice vyhlášen signál „123“, buď žalobci nebyli ve službě, nebo vyhlášení signálu jejich přestávku nenarušilo (nezkrátilo ani neznemožnilo). Kromě toho se na povinnost příslušníků zakročit v době čerpání přestávek na jídlo a odpočinek vztahovala zakročovací povinnost podle § 7 odst. 3 a odst. 4 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční strážní České republiky (dále jen „zákon o vězeňské službě a justiční strážní“). Jednalo se o obecnou povinnost reflektující specifika služby u Vězeňské služby České republiky. Čerpání přestávky nevylučovalo ani nošení výstroje, výzbroje nebo radiostanice. Ředitel věznice připomněl, že žalobci během výslechu vypověděli, že nikdy nepožádali o to, zda by mohli během přestávky věznici opustit. Žalobce b) dodal, že nepožádal, protože by to ani nešlo. Vedoucí oddělení výkonu trestu při výslechu odpověděl, že příslušník čerpající přestávku objekt věznice opustit mohl. Podle ředitele věznice žalobci nebyli ve způsobu trávení přestávky omezováni a mohli opustit objekt věznice. V tom jim nebránil žádný právní předpis ani služební funkcionář. Z praktických a logistických důvodů ale obecně žádal o možnost opustit věznici během přestávky málokterý příslušník – věznice je umístěna mimo město a v její bezprostřední blízkosti není prakticky žádná možnost nákupu potravin nebo konzumace hotového jídla ani vhodného místa pro odpočinek (park, lavičky apod.).

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

Při odchodu z věznice a příchodu zpět by navíc příslušníci museli absolvovat bezpečnostní prohlídku. Trávit přestávku mimo věznici se tak příslušníkům vzhledem k délce přestávky (15 a 30 minut) nevyplatilo. V tom se situace příslušníků nelišila od „občanských zaměstnanců“. Takový diskomfort ale neznehodnocoval přestávky v takovém rozsahu, aby zakládal příslušníkům nárok na proplacení nevyčerpaných přestávek. Žalobci se domnívali, že opuštění věznice nebylo možné, svou domněnku ale ničím nepodložili.

11. Ředitel věznice vysvětlil, že v rozpisech dozorčích stanovišť Věznice Vinařice je stanoven celkový počet stanovišť a pro každé stanoviště vymezen prostor, ve kterém je dozor uskutečňován. Dozorčí stanoviště jsou zásadně vnitřní, ve většině případů pohyblivá a stálá. Podle ředitele věznice „*optikou čerpání přestávek*“ bylo podstatné zejména dělení stanovišť na pohyblivá a pevná. Po dobu čerpání přestávky bylo třeba vystřídat pouze dozorce na pevném stanovišti, kterého střídali dozorce ze stanoviště pohyblivého. Pohyblivá stanoviště nevyžadovala kontinuální fyzickou přítomnost příslušníka, což plyne mimo jiné z toho, že se z nich příslušníci během plnění služebních povinností běžně vzdalovali, a to například za účelem navádění odsouzených na zdravotní středisko k lékaři, do jídelny, do návštěvní místnosti nebo do zaměstnání. Stejným způsobem se z těchto stanovišť příslušníci vzdalovali také za účelem čerpání přestávky a konzumace stravy v jídelně. Přitom neopouštěli své stanoviště bez vědomí inspektora dozorčí služby, který po celou službu koordinoval pohyb dozorců a zpracovával evidenci čerpání přestávek dozorců. Každý příslušník byl inspektorem dozorčí služby během rozdělení směn informován o časovém rozvrhu služby včetně plánované přestávky ve službě. Případné nezbytné úkoly na pracovišti zastal zastupující dozorce (po dobu přestávky byl dozorce zastupitelný jiným dozorcem podle pokynu inspektora dozorčí služby), který na svém stanovišti vykonával po omezenou dobu rovněž nezbytné úkoly na stanovišti přestávku čerpajícího dozorce s odpovídal za něj. Na dozorce pohyblivých stanovišť se povinnost setrvávat na stanovišti nevztahovala a postačoval vzájemný zástup. Za mimořádnou událost v době, kdy dozorčí stanoviště nebylo obsazeno, odpovídali ostatní příslušníci,

které inspektor dozorčí služby pokynem pověřil k jejímu řešení. S ohledem na „*tabulkový početní stav*“ bylo možné, aby příslušníci byli podle denního rozkazu jen střídáni (nebyl náhradník pro každé opuštěné stanoviště), „*ale to není ničím nestandardní*“.

12. Ředitel věznice vysvětlil také funkci a obsah denních rozkazů vedoucího oddělení výkonu trestu a vedoucího oddělení vězeňské stráže a směrnic pro výkon služby. Naplánované a uskutečněné přestávky byly uvedeny v denních rozkazech, se kterými byli žalobci prokazatelně seznamováni. Jestliže příslušník nemohl svou zákonnou přestávku po celou dobu výkonu služby čerpat, bylo v přílohách denních rozkazů uvedeno, z jakého důvodu k tomu došlo a zda byla konkrétním příslušníkům nevyčerpaná doba přestávky proplacena. Ředitel věznice poznamenal, že přestávky byly volným časem žalobců a nemohly jim být během čerpání přestávky přidělovány úkoly ani nemohli být jinak omezováni; z tohoto důvod nebyly přestávky upraveny žádnými interními předpisy. Z denních rozkazů za posuzované období bylo patrné, na jaké konkrétní stanoviště byli žalobci veleni včetně konkrétního kolegy, který je na pevném dozorčím stanovišti střídá. Ředitel věznice dále vysvětlil funkci a obsah měsíčních výkazů odsloužených hodin. Příslušníci bývají s vyplněnými měsíčními výkazy a jejich finální podobou seznamováni vedoucím příslušníkem. Žalobci výkazy, podle kterých přestávky čerpali, podepisovali. Nejednalo se přitom o jejich povinnost. V případě, že by s obsahem měsíčních výkazů nesouhlasili, mohli

se ohradit a namítnout, že v některý konkrétní den nemohli přestávku na jídlo a odpočinek čerpat a z jakého důvodu. Pokud by takové případy nastaly, nečerpané přestávky by byly žalobcům proplaceny. Z denních rozkazů, jejich příloh (zahrnujících evidenci plánovaných a čerpaných přestávek) a výkazů odsloužených směn vyplynulo, že se příslušníci na pevných stanovištích vystřídali, nebo doba přestávky nebyla odečtena z doby výkonu služby, tj. byla evidována jako výkon služby a proplacena. Ředitel věznice prohlédl veškeré přílohy denních rozkazů, včetně měsíčních výkazů a neshledal v evidenci žádné rozpory.

13. Ředitel věznice dále vysvětlil funkci a obsah knihy o předání a převzetí služby. V knize se evidovaly písemné záznamy o průběhu služby. Nesloužila k evidenci čerpání přestávek na jídlo a odpočinek. Ředitel věznice namátkově zkontroloval záznamy o předání a převzetí služby na uzavřeném oddělení, kde za posuzované období sloužil žalobce b). Ředitel věznice shrnul události zapsané v knihách předání a převzetí služby a vyjádřil se k jejich časové náročnosti: velká početní prověrka stavu (přibližně 10 minut), výdej matrací a lůžkovin pro odsouzené (přibližně 15 minut), konec sledování TV pro K9 (úkon do 2 minut), chodbař do práce (přibližně 1 až 2 minuty), budíček (pár vteřin). Zaznamenané úkony mohly v souhrnu trvat přibližně hodinu. S přičtením pravidelných kontrol/obchůzek uzavřeného oddělení zabraly žalobci b) úkoly přibližně 3 hodiny (jednotlivá obchůzka uzavřeného oddělení trvá maximálně 10 minut). Žalobce b) měl tudíž dostatek času na čerpání přestávek na jídlo a odpočinek. Ředitel věznice také namátkově zkontroloval záznamy v knihách předání a převzetí služby na odděleních L a M, kde za posuzované období sloužil žalobce a). Ředitel věznice shrnul, že zapsané úkony (večerka, kontroly oddělení a odsouzených nebo v době pandemie covid-19 např. měření teploty odsouzeným), mohly žalobci a) v souhrnu zabrat přibližně hodinu. Žalobce a) měl tudíž dostatek prostoru na čerpání přestávky na jídlo a odpočinek. V posuzovaném období bylo na denní směnu veleno přibližně 20 příslušníků a na noční přibližně 10. V tomto počtu mohli zajistit chod věznice, plnit úkoly v momentě, kdy bylo potřeba, a zajistit čerpání přestávek. Nešlo totiž o situaci, kdy by všichni příslušníci najednou soustavně a nepřetržitě plnili služební úkoly. Ředitel věznice uzavřel, že žalobci vykonávali tzv. přerušitelnou službu, ve Věznici Vinařice byla zavedena organizační opatření zajišťující vystřídání příslušníků na dozorcích a strážích stanovištích tak, aby mohly být přestávky na jídlo a odpočinek nerušeně čerpány, a žalobci v posuzovaném období přestávky fakticky čerpali.
14. Ředitel věznice se zabýval také čl. 6 odst. 4 NŘV č. 30/2020¹, podle něhož při čerpání přestávky na jídlo a oddech nebo přestávky na jídlo a odpočinek nesmí zůstat žádné pracoviště nebo stanoviště opuštěné a bez dozoru. Podle odst. 5 tohoto nařízení všichni zaměstnanci a příslušníci jsou povinni vedoucímu zaměstnanci či služebnímu funkcionáři nahlásit případné překážky znemožňující čerpání přestávek. Ředitel věznice vysvětlil, že smyslem čl. 6 odst. 4 NŘV č. 30/2020 je, aby příslušníci velení na danou směnu neopustili všichni najednou oddělení, aniž by byl zajištěn chod příslušného oddělení. V přílohách denních rozkazů byly uvedeny časy, ve kterých měli příslušníci čerpat přestávku, tzn., že postupně se všichni na přestávku dostali, jen v odlišných časech.
15. Proti prvostupňovému rozhodnutí podali žalobci **odvolání**. Podle žalobců i v době, kdy bylo na stanoviště veleno více příslušníků, nemohl žádný příslušník stanoviště opustit, neboť by

¹Nařízení ředitele Věznice Vinařice č. 30/2020 kterým se upravují některé podrobnosti vztahující se k pracovní době zaměstnanců a době služby příslušníků ve Věznici Vinařice.

tím zásadně ovlivnil výkon služby a celá řada úkolů by nemohla být vykonávána. Ředitel věznice se nezabýval otázkou, jestli byl výkon služby dozorce službou přerušitelnou nebo ne. Případnou přerušitelnost služby bylo třeba doložit nařízením ředitele věznice nebo žalovaného. Pokud by byli žalobci vystřídáni, musela by být taková skutečnost zapsána do knihy předání a převzetí služby a musela by být provedena sčítací prověrka, což je základní předpoklad předání a převzetí služby. Není ani rozhodné, kolik bylo za posuzované období vyhlášeno mimořádných událostí. Každý příslušník musel být po celou dobu služby připraven k zásahu, ať mimořádná událost nastala, nebo ne. Žalobci nesouhlasili s tím, že ve Věznici Vinařice bylo dostatek příslušníků k likvidaci mimořádné události i bez příslušníka, který právě čerpal přestávku.

16. Žalovaný v **napadeném rozhodnutí** upozornil na to, že skutečnost, že je služba nepřetržitá, neznamená, že ji nelze přerušit. Pokud jde o službu vykonávanou nepřetržitě, je nutné zkoumat, jestli byla fakticky zajištěna možnost přerušit výkon služby a provést zastoupení jiným příslušníkem. Žalovaný se ztotožnil s tím, že určitý diskomfort při čerpání přestávky (praktická nemožnost opustit budovu věznice, nošení služebního úboru a vyslačky) nebrání tomu, aby byl čas čerpáný jako přestávka podřazen pod § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru. Podle judikatury NSS tomu nebrání ani obecná zakročovací povinnost příslušníků Vězeňské stráže České republiky. Žalobci neoznačili konkrétní dny, kdy jim mělo být v čerpání přestávky a opuštění věznice bráněno, ani nesdělili kým. Povinností žalobců zakročit v případě mimořádné události se ředitel věznice v prvostupňovém rozhodnutí detailně zabýval. Žalovaný se v tomto směru s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí ztotožnil. Žalovaný dále citoval judikaturu NSS, podle které čerpání přestávek na jídlo a odpočinek nemusí být podmíněno tím, že jsou do služby veleni příslušníci, kteří plní funkci „střídače“. Žalovaný se vyjádřil i k interpretaci čl. 6 odst. 4 NŘV č. 30/2020. Toto ustanovení nebylo možné vykládat izolovaně pouze za použití jazykového výkladu, jenž by mohl vést k závěru, že ze žádného pohyblivého stanoviště se dozorce nesměl nikdy za žádných okolností (ani dočasně) vzdálit. Účelem ustanovení bylo toliko zamezit hromadnému čerpání přestávek všech příslušníků ve stejný čas. Podle § 4 písm. c) NGR č. 5/2016², resp. totožného § 4 písm. c) NGR č. 2/2022³, nesměl příslušník opustit stanoviště nebo vymezený úsek bez souhlasu nadřízeného nebo dokud nebude vystřídán nebo odvolán. Jednalo se o tři alternativní situace (souhlas nadřízeného, odvolání nebo vystřídání). K dočasnému vzdálení se za účelem přestávky docházelo za situací, kdy byly přestávky plánovány a koordinovány. Pevná dozorcí stanoviště byla střídána vždy. Žalovaný si byl vědom toho, že správní soudy byly ohledně důkazní váhy podpisů denních rozkazů a měsíčních výkazů příslušníky opatrnější. Podpis příslušníka nemohl zcela zvrátit jeho nárok na proplacení reálně nevyčerpaných přestávek, pokud se mu jej podařilo prokázat jinak a obsah podepsané listiny účinně zpochybnil. To se v posuzované věci nestalo. Žalobce a) během výsledku v řízení v prvním stupni pouze uvedl, že podepisované dokumenty považoval za „bezvýznamný kus papíru“ a žádné rozpory „nikdy předtím neprojednával, protože mi to přišlo bezpředmětné“.

²Nařízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky č. 5/2016, o zaměstnancích a příslušnících Vězeňské služby České republiky zabezpečujících výkon vazby, výkon trestu odnětí svobody a výkon zabezpečovací detence.

³Nařízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky č. 2/2022, o zaměstnancích a příslušnících Vězeňské služby České republiky zabezpečujících výkon vazby, výkon trestu odnětí svobody a výkon zabezpečovací detence.

Žalovaný nesouhlasil s námitkou, že by se ředitel věznice v prvostupňovém rozhodnutí nezabýval otázkou (ne)přerušitelnosti služby. Ředitel věznice se jí zabýval zvláště na straně 33 prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný souhlasil se závěrem ředitele věznice o tom, že služba žalobců byla přerušitelná. Žalovaný se ztotožnil s ředitelem věznice i v tom, že ve věznici byla při jednotlivých směnách zavedena organizační opatření, která umožňovala vystřídání konkrétním příslušníkem na těch stanovištích, kde to charakter stanoviště vyžadoval (stanoviště pevná), tak, aby provádění neodkladných úkonů nebo řešení případných mimořádných událostí na místě nezasáhlo do čerpání nařízených přestávek.

IV. Posouzení věci soudem

17. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 196 odst. 1 zákona o služebním poměru), osobami k tomu oprávněnými, po vyčerpání řádných opravných prostředků a obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud vycházel v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud o žalobě rozhodl bez jednání, neboť žalobci ani žalovaný se na výzvu soudu k této otázce nevyjádřili, jejich souhlas s tímto postupem se tak podle § 51 odst. 1 s. ř. s. předpokládá. Dokazování soud neprováděl, jelikož všechny rozhodné skutečnosti zjistil ze správního spisu, kterým se dokazování neprovádí, ale soud z něj bez dalšího vychází (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
18. Soud předně uvádí, že žalobci proti závěrům správních orgánů uplatnili pouze námitky obecného charakteru. Z konstantní judikatury plyne, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, bod 32, rozsudek NSS ze dne 2. 10. 2013, č. j. 1 Afs 80/2013-40, bod 28, ze dne 17. 1. 2014, č. j. 4 As 98/2013-88, č. 3022/2014 Sb. NSS, bod 24, ze dne 12. 3. 2020, č. j. 6 As 266/2019-27, bod 18, nebo ze dne 31. 5. 2024, č. j. 7 As 71/2023-38, bod 27). Tímto východiskem se soud řídil i v nyní projednávané věci.
19. Podle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru má příslušník nárok na přestávku ve službě na jídlo a odpočinek, nejdéle po každých 5 hodinách nepřetržitého výkonu služby, jestliže služební funkcionář nerozhodne na žádost příslušníka jinak, a to při trvání směny
 - a) do 9 hodin v rozsahu 30 minut,
 - b) nad 9 hodin v takovém rozsahu, aby jedna přestávka činila 30 minut a ostatní přestávky činily nejméně 15 minut.
20. Podle § 60 odst. 2 zákona o služebním poměru přestávka ve službě na jídlo a odpočinek se nezapočítává do doby služby.
21. Podle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru jde-li o službu, jejíž výkon nemůže být přerušen, musí být příslušníkovi i bez přerušení výkonu služby zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek.

22. Žalobci namítli, že dozorčí stanoviště musí být střežena nepřetržitě. Mezi *nepřetržitým* a *nepřerušitelným* výkonem služby je ovšem potřeba rozlišovat (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2019, č. j. 8 As 257/2018-44, bod 20). V bodě 22 rozsudku ze dne 26. 8. 2020, č. j. 8 As 160/2018-42, NSS uvedl, že „*není rozhodné to, zda se jednalo o nepřetržitý výkon služby, ale to, zda možnosti pracoviště čerpání přestávek umožňovaly. I kdyby byl výkon služby přerušitelný a zastupitelnost by byla ve služebních předpisech předpokládána, ale samotné pracovní prostředí a vytíženost příslušníků by fakticky čerpání přestávek ve službě na jídlo a odpočinek neumožňovala, bylo by nutné dospět k závěru, že čerpané přestávky měly povahu pouze přiměřené doby na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru.*“ Důvodem, pro který nelze přestávku na jídlo a odpočinek čerpat, je obsah (náplň) služby, ale i pracovní prostředí či vytíženost příslušníků (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 11. 2022, č. j. 7 As 187/2022-26, bod 30). Pokud jde tedy o službu vykonávanou nepřetržitě, je nutné zkoumat, zda je fakticky zajištěna možnost přerušit výkon služby a provést zastoupení jiným příslušníkem (srov. rozsudky NSS č. j. 8 As 257/2018-44, bod 28, a ze dne 30. 5. 2023, č. j. 8 As 248/2021-116, body 51, 55 a 60). Klíčové je tedy zjištění, zda je umožněno přestávku čerpat v požadované délce, aniž by se příslušník musel věnovat služebním úkolům. O nepřerušitelnou službu se tak jedná v případech, kdy jsou příslušníci z různých důvodů, jako je např. nutnost plnění určitých služebních úkolů či pohotovosti, fakticky omezeni v trávení celé doby přestávky podle vlastního uvážení. Nepředvídatelnost možných přerušení přestávky je totiž může stavět do stavu trvalé ostražitosti. Pro určení, zda je výkon služby přerušitelný, či nikoliv, je podstatná faktická možnost čerpání přestávky a absence omezení, jež objektivně a významně ovlivňují možnost příslušníka během přestávky volně nakládat s časem a věnovat se vlastním zájmům (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 9. 9. 2021, C-107/19, *Dopravní podnik hl. m. Prahy*, bod 43, nálezný Ústavního soudu ze dne 18. 10. 2021, sp. zn. II. ÚS 1854/20, bod 46, a rozsudek zdejšího soudu č. j. 59 Ad 3/2021-101, body 68 až 76).
23. Podle žalobců v podmínkách Věznice Vinařice přestávky ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru bez většího počtu příslušníků fakticky čerpat nelze.
24. Formální i faktickou možností žalobců čerpat přestávky se podrobně zabýval zvláště ředitel věznice v prvostupňovém rozhodnutí. Z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2009, č. j. 1 Afs 88/2009-48, č. 2646/2012 Sb. NSS, body 26 a 27). Podle ředitele věznice byla zastupitelnost příslušníků při čerpání přestávek organizačně zajištěna a vzhledem k charakteru i množství služebních úkolů i fakticky možná (v podrobnostech strany 15, 29, 32 až 34 prvostupňového rozhodnutí). Ředitel věznice připomněl, že po dobu čerpání přestávek bylo nutné vystřídat pouze příslušníka z pevného stanoviště, kterého mohl vystřídat příslušník ze stanoviště pohyblivého. Ve správním spise jsou založeny denní rozkazy za posuzované období. V příloze č. 1 denních rozkazů s tabulkou čerpání přestávek na stravu a oddech jednotlivých příslušníků je uvedeno: „*Střídání pevných dozorčích stanovišť v době oběda zajišťuje určený příslušník uvedený v knize předání a převzetí služby. Konkrétního příslušníka provádějícího střídání určí IDS dle obsazení dozorčích stanovišť. Střídání pevného dozorčího stanoviště č. 1 UO [pozn. soudu – případně je uvedeno UO/KO] zajistil.*“ Nelze tak souhlasit s tvrzením žalobců v žalobě, že „*ani v jediném případě*“ není „*v listině čerpání přestávek na jídlo a odpočinek*“ uvedeno, kdo na stanovišti sloužil místo příslušníka, který čerpal přestávku.

25. Podle žaloby žalobci dále nesouhlasili s tím, že by mohli příslušníci zařazení na pohyblivé stanoviště takové stanoviště opustit bez střídání. Žalobci namítli, že pokud správní orgány uvedly, že dozorčí stanoviště pohyblivé je možné kdykoliv opustit a jít čerpat přestávku na jídlo a odpočinek, pak bylo nutné takové tvrzení doložit příslušným nařízením generálního ředitele nebo rozkazem, „*což je v každém řízení shodného druhu požadováno žalovanému k doložení.*“ Do současné doby se takové nařízení nepodařilo do spisové složky zařadit, neboť fakticky neexistuje, což je zásadní nesrovnalost v napadeném rozhodnutí.
26. Správní orgány ovšem neuvedly, že by příslušníci mohli opustit pohyblivé stanoviště *kdykoliv*. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vyložil § 4 písm. c) NGR č. 5/2016, resp. č. 2/2022, podle kterého příslušník zařazený k výkonu dozorčí služby na jednotlivých stanovištích nebo vymezených úsecích, při plnění dalších stanovených úkolů, jakož i při vystupování na veřejnosti je zejména povinen vykonávat službu na určeném stanovišti nebo na vymezeném úseku, neodvracet pozornost od výkonu služby, neprovádět činnost, která nesouvisí s výkonem dozorčí služby a neopouštět stanoviště nebo vymezený úsek bez souhlasu nadřízeného nebo dokud nebude vystřídán nebo odvolán. Tyto interní předpisy jsou součástí správního spisu. Žalovaný vysvětlil, že příslušníci mohou opustit stanoviště ve třech alternativních případech: se souhlasem nadřízeného⁴ nebo po vystřídání nebo po odvolání. Žalovaný v bodě 165 napadeného rozhodnutí uvedl, že přestávky na jídlo a odpočinek byly čerpány s vědomím a souhlasem nadřízených, resp. přímo na základě jejich pokynu, a to na základě jejich odvolání po dobu přestávky denními rozkazy. Takové vyjádření je možná trochu neobratné (zmiňuje současně více „oprávnění“ k opuštění stanoviště), je z něj ale pochopitelné, že podle názoru žalovaného žalobci svá stanoviště opouštěli na základě odvolání podle rozpisu přestávek v denních rozkazech.
27. Žalobci v žalobě také tvrdili, že NSS ve svých rozhodnutích „*rád uvádí*“, že příslušníci zařazení na pohyblivé stanoviště mohou čerpat přestávku na jídlo a odpočinek bez vystřídání. Podle žalobců si NSS takovou normu (možnost čerpání přestávky bez vystřídání u pohyblivého stanoviště) sám vytvořil.
28. Žalobci nespécifikovali žádné rozhodnutí (číslem jednacím, případně spisovou značnou řízení), ve kterém se toho měl NSS podle nich dopustit. V rozsudcích ze dne 24. 1. 2025, č. j. 5 As 267/2023-49, bodě 50 a ze dne 21. 5. 2025, č. j. 6 As 120/2024-52, NSS zdůraznil, že podle § 4 písm. c) NGR č. 5/2020, resp. č. 2/2022 může příslušník opustit stanoviště (mimo jiné) se souhlasem nadřízeného. Dále například v bodě 27 rozsudku ze dne 18. 7. 2025, č. j. 5 As 257/2024-57, NSS uvedl, že „*interní předpisy či denní rozkazy nemusí pro všechna stanoviště detailně formalizovat způsob zajištění služby po dobu čerpání přestávky povinným střídáním.*“ Taková tvrzení nepředstavují vytváření právních norem, ale jejich interpretaci. Ani podle názoru soudu z § 4 písm. c) NGR č. 5/2020, resp. č. 2/2022 neplatí, že by bylo možné opustit stanoviště *jen* po vystřídání. Žalobci se v žalobě dovolávali toho, aby správní orgány označily normu, která by stanovila, že na pohyblivých stanovištích nemusí být příslušníci střídáni. Taková úprava by byla nutná tehdy, pokud by střídání bylo konstruováno jako obecné pravidlo, z něhož by bylo třeba výslovně vymezit výjimky. Žalobci v žalobě nepoukázali na žádný předpis, z něhož by povinnost střídání vždy a všechna stanoviště plynula.

⁴Tuto alternativu žalobci v žalobě evidentně opominuli, neboť na straně 5 žaloby uvedli, že „[d]le nařízení generálního ředitele č. 5/2016 nesmí dozorce opustit stanoviště dokud nebude vystřídán nebo odvolán.“

29. Dále v bodě 27 rozsudku č. j. 5 As 257/2024-57, NSS uvedl, že „[j]ak totiž vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, u pohyblivých stanovišť, která ze své povahy **zpravidla** nevyžadují nepřetržitou fyzickou přítomnost příslušníka na jednom místě, nemusí být formálně zajištěno střídání jiným příslušníkem po dobu čerpání přestávky na jídlo a odpočinek (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2023, č. j. 3 As 256/2022-33). **V rámci správního řízení nebylo zpochybněno, že pokud jde o pohyblivá stanoviště, čerpání přestávky není zpravidla podmíněno střídáním jednotlivých příslušníků.** Naopak, jestliže potřeba střídání vyvstane na pevném stanovišti, je příslušník vystřídán jiným příslušníkem a pokud ne, je mu služba proplacena bez odečtení přestávky na jídlo a odpočinek.“ (důraz přidán). Tímto tvrzením ale NSS nekonstruoval obecné pravidlo, že by pohyblivé stanoviště nebylo nutné střídat nikdy a v případech všech dozorců ve všech věznicích. Podle NSS (ani zdejšího soudu) totiž není vyloučeno, že by charakter některého pohyblivého stanoviště v určité věznici střídání vyžadoval. Ředitel věznice v prvostupňovém rozhodnutí vysvětlil, že rozdělením stanovišť na pevná a pohyblivá je určeno, kde je zapotřebí, aby byl na stanovištích určený počet příslušníků po celou dobu služby (pevná stanoviště), a kde nikoliv (pohyblivá stanoviště). Příslušník na pohyblivém stanovišti není fyzicky přítomen po celou dobu služby, neboť zajišťuje i činnosti, které nejsou vázané na stanoviště. Dále ředitel věznice v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že po dobu přestávky byl dozorce zastupitelný jiným dozorcem podle pokynu inspektora dozorčí služby, který na svém stanovišti vykonával po omezenou dobu rovněž nezbytné úkoly na stanovišti přestávku čerpajícího dozorce. Tomu odpovídá i výpověď vedoucího oddělení výkonu trestu. Podobně jako NSS v rozsudku č. j. 5 As 257/2024-57 proto soud uvádí, že ani žalobci v nyní projednávané věci neuvedli žádné relevantní námitky, proč by (z důvodů plynoucích z interních norem nebo faktické činnosti na stanovištích) pohyblivá stanoviště (a jestli všechna stanoviště nebo jen ta, na kterých žalobci sloužili) ve Věznici Vinařice musela být za účelem čerpání přestávky vždy střídána.
30. Správní orgány také vysvětlily, že povinnost střídání všech stanovišť neplyne ani z čl. 6 odst. 4 NŘV č. 30/2020, podle kterého při čerpání přestávky na jídlo a oddech nebo přestávky na jídlo a odpočinek nesmí zůstat žádné pracoviště nebo stanoviště opuštěné a bez dozoru (strany 24 a 25 prvostupňového rozhodnutí a body 98 až 100 napadeného rozhodnutí). Toto ustanovení má podle správních orgánů zamezit hromadnému čerpání přestávek ve stejný čas. Přestávky byly předem plánovány a koordinovány. Součástí správního spisu jsou kopie knih předání a převzetí služby za jednotlivé dny, které ředitel věznice námtkou vybral. V knihách předání a převzetí služby jsou rozepsány jednotlivé úkoly, které žalobci na svých stanovištích v rámci služby plnili. Pokud jde o pohyblivá stanoviště, soud má k dispozici pouze knihy ze stanovišť M a L, kde sloužil žalobce a). Ze zápisů se však nepodává, že by žalobce a) plnil jeden úkol za druhým a nemohl tak v rámci zastupitelnosti plnit nezbytně nutné úkoly na pohyblivém stanovišti, kde příslušník právě čerpal přestávku, nebo vystřídat na přestávku příslušníka na pevném stanovišti. Žalobce a) ostatně v řízení v prvním stupni vypověděl, že po celou dobu noční služby probíhaly námtkové obchůzky. Obchůzka oddílu trvala půl hodiny. Žalobce byl dotázán, co dělal ve zbylém čase mimo obchůzkovou činnost, na což odpověděl, že „obchůzky jsou nepravdivé“. Podle ředitele věznice byl na směny velen takový počet příslušníků (na denní směnu přibližně 20 a na noční přibližně 10), aby byl chod věznice zajištěn i během čerpání přestávek příslušníků. Při zohlednění množství a charakteru úkolů během služby, jak je popsal ředitel věznice a čemuž odpovídá i spisový materiál, takový závěr podle soudu obtojí. Jinými slovy, systém velení

příslušníků do služby v oddělení výkonu trestu Věznice Vinařice byl v posuzovaném období nastaven tak, aby žalobci mohli formálně i fakticky čerpat přestávky a velení příslušníci se mohli vzájemně zastupovat, potažmo u pevného stanoviště střídat, a to tak, aby příslušníci mohli čerpat přestávku po zákonem stanovenou dobu. Pokud jsou ve věznici stanoviště, která musí být střídána, pro čerpání přestávky není ani nutné, aby byl určen příslušník plnící výlučně funkci „střídače“ (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 2. 2024, č. j. 6 As 55/2023-44, bod 51).

31. V žalobě žalobci upozornili na to, že „[v]e výpovědi žalobce je sice konstatováno, že žalobce konzumuje stravu po dobu cca 15 minut, ale ani okrajově nelze shledávat, kde je druhých 15 minut a ani okrajově, že by měl čerpat přestávky další. Žádný zápis v knize předání a převzetí služby se nenachází.“ Žalobce a) v řízení v prvním stupni skutečně vypověděl, že při konzumaci jídla v závodní jídelně stráví 15 minut. Na dotaz, z jakého důvodu mu trvá konzumace jídla 15 minut, odpověděl, že jí rychle a neví, jak má odpovědět. Z toho se nepodává, že by žalobce *nemohl* využít čas přestávky v délce 30 minut a po konzumaci jídla stále čerpat a trávit přestávku podle svého uvážení. K zápisům v knihách předání a převzetí služby srov. bod 34 tohoto rozsudku.
32. Ředitel věznice na straně 24 prvostupňového rozhodnutí uvedl, že jeden dozorce přebírá odpovědnost za jiného dozorce z pohyblivého stanoviště, který se ze svého pohyblivého stanoviště vzdálil za účelem čerpání přestávky. Také vedoucí oddělení výkonu trestu Věznice Vinařice při svém výsledku v řízení v prvním stupni vypověděl, že pokud příslušník čerpá přestávku, střeží stanoviště příslušník ze sousedního stanoviště a střeží tak dvě stanoviště. Soud opět upozorňuje na to, že proti výkladu čl. 6 odst. 4 NŘV č. 30/2020 se žalobci v žalobě nijak nevymezili. Podle denních rozkazů a výpovědi vedoucího oddělení výkonu trestu přitom byly časy čerpání přestávek koordinovány a příslušníkům známy a příslušníci se mohli vzájemně zastupovat, aby stanoviště nezůstávala „*opuštěná a bez dozoru*“. Soud také doplňuje, že povinnosti související s jednotlivými stanovišti, upravené vnitřními předpisy, se na příslušníky vztahují pouze ve chvíli, kdy konají službu, nikoli v době, kdy čerpají přestávku na jídlo a odpočinek (srov. rozsudek NSS č. j. 5 As 267/2023-49, bod 49, a ze dne 12. 12. 2024, č. j. 2 As 336/2023-46, bod 37). Žalobci v žalobě uvedli, že „[j]edinými osobami zastávajícími názor střídání strážních a dozorcích stanovišť je vedoucí oddělení, který však svou výpověď učinili účelově se snahou zakrýt jimi tolerované protiprávní jednání.“ Z takového tvrzení není úplně zřejmé, jestli tím žalobci směřovali k tomu, že měl vedoucí oddělení výkonu trestu vypovědět, že pro (všechna) stanoviště bylo zajištěno střídání za účelem čerpání přestávky (což nevypověděl), nebo jestli žalobci nesouhlasili s jeho výpovědí v tom směru, že pohyblivá stanoviště nemusí být střídána, či tím mínili ještě něco jiného. Ke druhé variantě soud odkazuje na body 26 až 28 tohoto rozsudku.
33. Soud shrnuje, že žalobci patrně vycházeli z předpokladu, že povinnost střídání představuje obecné pravidlo, ze kterého je třeba pro pohyblivá stanoviště výslovně stanovit výjimku. Takový předpoklad však nemá oporu ani v NGR č. 5/2020, resp. 2/2022, ani v NŘV č. 30/2020. Tyto interní předpisy upravují podmínky, za nichž může příslušník stanoviště opustit, přičemž vystřídání je jen *jednou z několika rovnocenných alternativ*. Z tohoto důvodu ani není potřeba pro některý typ stanovišť výslovně upravovat, že se na ně povinnost střídání nevztahuje. Podle soudu je naopak smysluplnější, aby interní předpisy

nebo rozkazy pozitivně určily stanoviště, na kterých musí být kvůli jejich povaze střídání zajištěno.

34. Žalobci také namítali, že střídání není zapsáno v knize předání a převzetí služby. Na straně 25 prvostupňového rozhodnutí ředitel věznice vysvětlil, že kniha o předání a převzetí služby slouží k evidenci událostí a neslouží k evidenci čerpání přestávek na jídlo a odpočinek. Žalovaný v bodě 156 napadeného rozhodnutí dále citoval rozsudek NSS ze dne 22. 3. 2024, č. j. 9 As 51/2023-53, bod 48, podle kterého „[u]vedené závěry konečně nezpochybňuje ani námitka, podle níž střídání příslušníkem z jiného stanoviště není zapisováno do knihy předání a převzetí služby, resp. nemá být provedena sčítací prověrka odsouzených. Nejvyšší správní soud považuje naopak za rozhodující, že střídání bylo organizačně zajištěno, jak bylo zjištěno žalovaným a krajským soudem, přičemž jak bylo uvedeno, tato zjištění mají dostatečnou oporu ve spisovém materiálu. V případě čerpání přestávky se navíc jedná pouze o dočasné střídání po časově omezenou dobu (30, případně 15 minut). Lze tudíž přijmout vysvětlení žalovaného, že takové dočasné střídání se do uvedených dokumentů nezapisuje. Na dané stanoviště je totiž stále velen určitý příslušník, jenž je pouze po dobu čerpání své přestávky na jídlo a odpočinek dočasně zastoupen jiným příslušníkem.“ Žalobci v žalobě trvali na tom, že při střídání stanoviště, kdy jej jeden dozorce opouští za účelem střídání přestávky, musí být proveden zápis do knihy o předání a převzetí služby a početní prověrka stavu odsouzených (strana 4 žaloby). Se závěry správních orgánů o tom, co se do této knihy (ne)zapisuje, ale konkrétně nepolemizovali. Bez toho soud nemá důvod se proti závěrům správních orgánů, resp. NSS v rozsudku č. j. 9 As 51/2023-53 nějak vymezovat.
35. Žalobci nesouhlasili ani s tím, že při konzumaci stravy nebo odpočinku nebyli povinni zapojit se do řešení mimořádných událostí.
36. K povinnosti žalobců zakročit při mimořádné události se ředitel věznice vyjádřil na stranách 9 až 13 prvostupňového rozhodnutí. Ředitel věznice se podrobně zabýval mimořádnými situacemi ve Věznici Vinařice za posuzované období a konstatoval, že se nedějí denně ani pravidelně, čímž směřoval k tomu, že mohly narušit službu příslušníků jen výjimečně. Kolik se takových situací ve skutečnosti děje nebo dělo však není pro posuzovanou věc podstatné. Podstatné je, že se *mohly* stát, a proto příslušníci museli být stále připraveni reagovat na zásah. Skutečnost, že se teprve zpětně ukáže, že žalobci mohli čerpat přestávku nerušeně, není podstatná. Na straně 13 ředitel věznice také uvedl, že „[m]imořádná událost zůstává událostí nepředvídatelnou a nahodilou, kterou v předpokládaném průběhu služby nelze předvídat, tedy nelze ji předvídat ani při plánování přestávek na jídlo a odpočinek.“ Tato část odůvodnění má spíše opačný důsledek, než se ředitel věznice zřejmě domnívá. Skutečnost, že mimořádnou událost z povahy věci nelze předvídat, opět svědčí o tom, že příslušníci museli být stále připraveni reagovat na zásah. Důležité však je, že podle ředitele věznice měla Věznice Vinařice v posuzovaném období nastavena organizační opatření v praxi tak, aby se mimořádná situace zvládla v každém případě, tedy i bez přítomnosti toho příslušníka, který zrovna čerpal zákonnou přestávku (a ten tedy nemusel být ve stavu „trvalé ostražitosti“ a mohl čas přestávky užít podle své volby). S přihlédnutím k množství a charakteru úkolů v průběhu služby (s tomu srov. strany 25 až 32 prvostupňového rozhodnutí a bod 30 tohoto rozsudku), přitom takové odůvodnění podle soudu ob stojí. Proti němu se žalobci ohradili na straně 5 odvolání, kde uvedli, že takové vyjádření ředitele věznice považují za „*nešťastné*“ a řediteli věznice samotnému musí být zřejmé, že ve věznici dostatek příslušníků k řešení mimořádné události není. Takový obecný nesouhlas závěry ředitele věznice nijak

nezpochybňuje. Čerpání přestávek nebránila ani zákonná zakročovací povinnost ve smyslu § 7 zákona o vězeňské službě a justiční stráž (srov. rozsudek zdejšího soudu č. j. 59 Ad 3/2021-101, bod 87, a rozsudek NSS, č. j. 9 As 51/2023-53, bod 61).

37. Žalobci též uvedli, že službu vykonávali v kompletním vystrojení, s radiostanicí a neměli „ani okrajově“ možnost opustit objekt Věznice Vinařice.
38. Čerpání přestávek ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru nebránil ani určitý diskomfort spočívající v tom, že příslušník na sobě v budově musí mít služební úbor a vysílačku (srov. rozsudky NSS ze dne 7. 5. 2020, č. j. 9 As 40/2020-78, bod 26, a č. j. 8 As 248/2021-116, bod 55). K možnosti žalobců opustit v době čerpání přestávek objekt věznice se ředitel věznice vyjádřil na stranách 7 až 9 prvostupňového rozhodnutí. Příslušníci neměli zakázáno v době čerpání přestávek objekt věznice opustit, i když ředitel věznice uznal, že vzhledem k poloze věznice, bezpečnostním prohlídkám a délce přestávek to nebylo praktické. Soudu nezbyvá než dodat, že ani proti tomuto vypořádání žalobci konkrétního nenamítali a v žalobě jen uvedli, že objekt věznice „ani okrajově“ nemohli opustit. K tomu, že čerpání přestávek podle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru nebrání ani praktická nemožnost opustit budovu, srov. rozsudky NSS ze dne 17. 8. 2022, č. j. 9 As 89/2021-65, body 37 a 39, a č. j. 6 As 55/2023-44, body 45 a 62.
39. Žalobci namítli také to, že není jasné, z jakých důkazů žalovaný v napadeném rozhodnutí vyšel, pokud je v něm neuvedl. V bodě 73 napadeného rozhodnutí žalovaný shrnuje jednotlivé součásti správního spisu (denní rozkazy, měsíční výkazy, knihy a předání a převzetí služby, interní předpisy, přehled mimořádných událostí za roky 2020 až 2023 a fotodokumentace zázemí dozorčích stanovišť). V bodech 124 a 128 až 146 hodnotí a rekapituluje výpovědi žalobců a svědků v řízení v prvním stupni. Podle soudu je tak dostatečně zřejmé, na základě jakých podkladů žalovaný ke svým závěrům v napadeném rozhodnutí došel.
40. Žalobci v žalobě poukázali na množství judikatury správních soudů. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2015, č. j. 8 Ad 13/2011-53, se týkal policisty vykonávajícím službu na integrovaném operačním středisku, přičemž z podkladů ve správním spise podle soudu vyplynulo, že policista se musel nacházet přímo na svém pracovišti nebo v jeho blízkosti a musel být připraven kdykoliv zasáhnout. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 7. 6. 2018, č. j. 62 Ad 4/2016-374, se týkal také policisty, který vykonával službu na integrovaném operačním středisku. I když příslušníci zrovna nebyli u pultu centralizované ochrany a lustrace, chodili stále se sluchátky a hovor jim býval přepojen. Žalobci uvedli, že „[z] judikatury se dále konkretizuje rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 65 As 9/2017 ze dne 27. 7. 2018, který se zabýval přestávkami příslušníka Policie ČR. Další judikaturu v tomtéž článku precizoval jako rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR sp. zn. 6 A 59/2012.“ Žalobci patrně mínili rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 27. 7. 2018, č. j. 65 Ad 9/2017-53, č. 3925/2019 Sb. NSS (proti němu brojil žalovaný kasační stížností, již NSS rozsudkem č. j. 8 As 257/2018-44, zamítl) řešící případ policisty sloužícího u výjezdové hlídky dopravního inspektorátu, který musel být stále připraven k řešení dopravních nehod. Rozsudek „sp. zn. 6 A 59/2012“ podle označení rejstříku není rozsudkem NSS. Pokud měli žalobci na mysli rozsudek NSS ze dne 15. 8. 2012, č. j. 6 Ads 59/2012-53, č. 2711/2012 Sb. NSS [týkal se též policistky podílející se na výkonu nepřetržité služby výjezdové skupiny a na tzv. realizacích (případná výpomoc výjezdové

skupině]], ani v tomto případě neuvedli, co z toho rozhodnutí dovozují a soud to za ně nemůže domýšlet. Dále žalobci tvrdili, že „[o]statně problematiku střídání strážních a dozorcích stanovišť řešil i Nejvyšší správní soud při rozhodování o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Plzni sp. zn. As 40/2020 ze dne 7. 5. 2020, když kasačním stížností č. j. 57 Ad 2/2018 zrušil tento rozsudek a jako stěžejní postavil, zda příslušníci – žalobci jsou na stanovišti střídáni.“ Rozsudkem č. j. 9 As 40/2020-78, NSS zrušil rozsudek krajského soudu pro nepřezkoumatelnost. NSS vytkl krajskému soudu, že na případ příslušníků vězeňské služby nesprávně aplikoval judikaturu civilních soudů a žalobní námitky odmítnul pouze paušálním způsobem. NSS shrnul judikaturu správních soudů k § 60 zákona o služebním poměru a uložil krajskému soudu, aby se ve světle této judikatury zabýval tím, zda tamní žalobci čerpali přestávku nebo pouze přiměřenou dobu na jídlo a odpočinek. NSS v rozsudku č. j. 9 As 40/2020-78 nikde neuvedl, že je pro takové rozlišení stěžejní, jestli se mohou příslušníci střídát, jak tvrdí žalobci.

41. Žalobci konečně odkázali na rozsudek zdejšího soudu ze dne 13. 7. 2021, č. j. 55 Ad 2/2020-147. V této věci soud řešil také žádost příslušníků vězeňské služby, kteří byli zastoupeni stejným právním zástupcem jako žalobci v nyní projednávané věci, domáhali se zaplacení odpracovaných hodin za čerpání přiměřené doby na jídlo a odpočinek a sloužili ve Věznici Vinařice. Žalobci uvedli, že ve zmíněném rozsudku zdejší soud čerpání přestávek na jídlo a odpočinek „precizoval jako přestávku na konzumaci stravy dle ustanovení § 60 odst. 3 zákona 361/2003 Sb.“ Zmíněným rozsudkem zdejší soud zrušil rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost a uložil mu, aby se možností tamních žalobců čerpat přestávky podle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru znovu – přezkoumatelně – zabýval. Také vytkl správním orgánům, že nedostatečně zjistily skutkový stav. Soud neuzavřel, že tamní žalobci pouze čerpali přiměřenou dobu na jídlo a odpočinek podle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru, jak tvrdí žalobci, což vzhledem k vadám zrušeného rozhodnutí ani uzavřít nemohl. Soud si uvědomuje, že se v rozsudku č. j. 55 Ad 2/2020-147 zabýval situací příslušníků sloužících ve Věznici Vinařice pečlivě, ačkoliv tamní žalobci podali podobně formulovanou žalobu jako žalobci v nyní projednávané věci. Následně ale v bodě 143 rozsudek ze dne 10. 2. 2022, č. j. 59 Ad 3/2021-101, zdejší soud uvedl, že „[v] každém případě zároveň soud považuje za potřebné zdůraznit, že v dalším řízení je i zájmem žalobců, aby namísto obecných proklamací označili na základě obsahu správního spisu konkrétní případy, v nichž došlo k porušení podmínek § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru (odkazem na konkrétního účastníka a příslušný den), neboť bez konkrétních tvrzení nemohou dost dobře očekávat, že správní orgán a posléze případně i správní soud bude u takto rozsáhlého období a velkého počtu žalobců procházet detailně a jednotlivě všechny výkazy. Bez konkrétně vymezených námitek a označených problémů mohou v rámci hospodárnosti přistoupit též jen k namátkovému prověření několika dnů v tomto období a v případě absence negativních zjištění své závěry vztáhnout na celé sporné období. Pouze pokud v namátkou ověřovaných dnech jsou zjištěny nesrovnalosti, povinnost řádně zjistit skutkový stav správnímu orgánu velí rozšířit zkoumaný vzorek na další dny za účelem ověření rozsahu nesrovnalostí (zda jde o ojedinělý případ, nebo naopak systematicky se vyskytující problém) atd.“ Na totéž byli žalobci (resp. jejich právní zástupce) upozorněni v bodě 82 rozsudku zdejšího soudu ze dne 27. 6. 2023, č. j. 43 Ad 1/2022-76. Riziko argumentace pouze obecnými tvrzeními

se pak projevilo v rozsudku zdejšího soudu ze dne 30. 8. 2024, č. j. 43 Ad 2/2023-83, v němž soud na základě paušální žalobní argumentace přezkoumal správní rozhodnutí

v odpovídající míře obecnosti a žalobu zamítnul. Kasační stížnost žalobců NSS zamítnul rozsudkem č. j. 5 As 257/2024-57. Podobně k posuzování žaloby soud přistoupil i v nyní projednávané věci. Podle soudu žalobci, resp. jejich zástupce nemůže očekávat, že bez patřičné individualizace žalobních námitek bude podávat žaloby ve věcech různých příslušníků vykonávajících službu v různých věznicích, v různých odděleních (výkonu trestu, vězeňské stráže), různých úsecích (například eskortní služby nebo kynologie), různých stanovištích a v různých časových obdobích a soud bude sám vždy pečlivě zkoumat poměry v té které věznici a vyhledávat skutečnosti, které žalobu podporují (srov. bod 18 tohoto rozsudku). Žalobci se v žalobě ohradili proti tomu, že by měli označit, za jaké dny výkonu služby přestávky na jídlo a odpočinek nečerpali, jak uvedl žalovaný v bodě 85 napadeného rozhodnutí. Podle žalobců k nečerpání přestávek docházelo v každé pracovní směně. Žalobci ale nepředestřeli žádnou relevantní argumentaci, jež by zpochybňovala závěry v prvostupňovém nebo napadeném rozhodnutí a svědčila o tom, že formální i faktická organizace čerpání přestávek ve Věznici Vinařice vykazovala takové deficity, že by v každé jednotlivé směně nemohli přestávku čerpat.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

42. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobní body důvodnými a nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti. Žalobu proto zamítl jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
43. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci nebyli v řízení úspěšní, a proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou úřední činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 2. června 2026

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

Lenka Oulíková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.